

væsen, bevilgedes der til den sidste Højreregering 625,600 Kr., nu 701,200 Kr. Paa § 16 III, den militære Invalidforsørgelse, bevilgedes der i sin Tid 535,811 Kr. 34 Øre, nu 791,300 Kr. Paa § 24 V, Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering, bevilgedes der 21,568 Kr. 66 Øre til den sidste Højreregering, medens der nu foreslaas 25,652 Kr. Paa § 26 bevilgedes der under Lønforhøjelsen til menige og Underofficerer 260,000 Kr., og paa det her foreliggende Forslag foreslaas der ligeledes 260,000. Endvidere fandtes der paa § 26 som Lønforhøjelse til menige og Underofficerer til Søværnet 33,000 Kr., og nu foreslaas der ogsaa 33,000 Kr. Det vil sige, at der paa disse Paragraffer tilsammen bevilgedes til den sidste Højreregering 3,165,295 Kr. mod nu 3,613,318 Kr. og nogle Øre, som ikke spiller nogen Rolle. Naar vi dertil lægge de fri militære Bevillinger, se vi, at der bevilgedes til den sidste Højreregering paa Finansloven 19,151,106 Kr., medens her foreslaas bevilget 21,981,104 Kr., altsaa er der en Stigning paa nær op imod 3 Mill. Kroner. Paa Tillægsbevillingsloven blev der til den sidste Højreregering bevilget, bortset fra Genbevillinger, 31,047 Kr. Nu er Tillægsbevillingsloven ikke endelig færdig i Aar, men det er sikkert at holde sig paa et lavt Beløb, naar vi sige, at det i Aar bliver en halv Million Kroner. Derved komme de nuværende Militærudgifter paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven op til 22,481,106 Kr. mod 19,182,153 Kr. til den sidste Højreregering.

Jeg har saa endda ikke medregnet adskillige Udgifter, med Hensyn til hvilke man kan diskutere, hvorvidt de skulle regnes til Militærudgifterne eller ej, skønt det kan være ret væsentlige Beløb. Jeg skal f. Eks. nævne, at der i Aar paa § 16 bevilges et Beløb af 600,000 Kr. til Hædersgave til Invaliderne. Det er dog en Udgift, som er en Konsekvens af vort Krigsvæsen. Om man vil regne den for en Militærudgift eller ej, er mere en Smagssag. Regner vi den dertil, komme vi i Aar op paa 23,081,106 Kr., altsaa over 23 Millioner. Saa er der ikke regnet med de Bevillinger, der ville blive en Følge af de særlige Love, som endnu ikke foreligge endelig vedtagne, men for hvis Vedtagelse i denne Rigsdagssamling der er Sansynlighed. Som et Eksempel skal jeg nævne Loven om en Kaserne til Marinen. Hvis man nu for saadanne særlige Love, som komme til, vil regne en halv Million Kr., ere vi oppe paa en Udgift for næste Aar til Militærvæsenet

paa 23½ Million Kr. Desuden have vi i den Periode, jeg her omhandler, som strækker sig fra den Tid, da man bevilgede den sidste Finanslov til en Højreregering indtil nu, givet 5 Millioner Kr. ekstraordinært til Kanoner.

Men det, at lade Militærudgifterne stige fra 19 Millioner til mellem 23 og 24 Millioner Kr. i en Periode, i hvilken det er givet, at vort Forsvarsvæsen alligevel ikke duer, forekommer mig uklogt, og efter at man nu ganske har kastet los, og endog lader til at gøre sig en Ære af det, som vel egentlig er en Skam set fra et Venstresynspunkt, at vi ikke mere kunne kræve overholdt, at de fri Militærudgifter ikke maa stige, uden at der bliver sparet paa et andet Punkt, mene mine Partifæller som jeg, at vi ville fralægge os ethvert Medansvar for den Politik, der føres paa dette Omraade, ved ikke at deltage i nogen Afstemning angaaende disse Bevillinger paa de militære Budgetter.

Det er saa meget mere beklageligt, at denne Stigning har fundet Sted, som vi nu i alle Tilfælde staa nær overfor en ny Ordning af hele vort Militærvæsen, og saa vil man selvfølgelig fra deres Side, som — jeg begriber ikke rigtigt hvorfor — her i Landet kræve anvendt saa mange Penge som muligt til vort Militærvæsen, sige: Jamen, hvad! Vi ere jo altsaa oppe paa over 23 Millioner Kr. til vort Militærvæsen, og naar vi skulle have en ny Ordning, behøver den da ikke at være billigere, end det, vi nu ere naaede op til. Derfor kan det blive af vedvarende uheldig Betydning for hele vort Statsliv, at vi i disse Aar have været ukloge nok til at lade Militærudgifterne stige saa enormt.

Jeg skal saa blot om Forslaget i Almindelighed gøre den Bemærkning, at det er jo ikke noget tidligt Tidspunkt, paa hvilket vi, vel sagtens i Dag, den 15. Marts, oversende Finansloven til Landstinget. Men jeg tror ikke, at Landstinget i det foreliggende Tilfælde har Grund til at beklage sig derover. Thi Landstinget har i Virkeligheden ingen Anledning til at underkaste dette Finanslovsforslag nogen indgaaende Behandling. Man har fra Regeringens som fra dette høje Tings Flertals Side lagt alt saaledes til Rette paa Finansloven, at Landstinget kan være godt tilfreds dermed. Deri, at Finanslovsforslaget forelægges først i Folketinget, ligger, at Folketinget har den overvejende Indflydelse paa Finansloven, og en Regering, der er i Overensstemmelse med Flertallet i dette Ting, vil med megen Rime-